

μου κουρασμένα» είπε ο άμαξας, θετικός που οι δύο κύριοι είχαν την ανάγκη του εξ αιτίας της δυνατής βροχής.

—«Στην άπάνου Σπιανάδα θα μας πάρης, όσο θέλεις του δίνω».

—«Τότες γλήγορα, γιατί φουάει για τ' άλλο μου» και κατέθηκε ο άμαξας, για ν' άνοιξη την θύρα, ενώ τ' άντρώγυνο εύχαισθημένο χφινε το προλαχτήρι του —τίς κολώνες του θεάτρου—και προφύχωρσε γλήγορο προς τ' άμαξι. Μαζί με την άναχώρηση κείνη έδλεπε ή φτωχή νιά να χάνεται κάθε της έλπίδα και σάν άστραπή έτρεξε ή σκέψη της στην άρρωστη μαννα της χωρίς λίγο ζουμί και στα πεινασμένα της άδέρφια. Πώς θα γύριζε σπύτι χωρίς λεφτό, έπειτα που άποφάσισε για να τους γλυτώση να διακονήση;

Τόν πόνο και την άπελπισιά, θα ξάνοιγε στίς άχνές από την κακοπάθεια μορφές τους! Μιά φωνή άπελπισμένου βγήκε από τα στήθεια της.

—«Άφεντικά· βοηθήστε μας· είν' άρρωστη ή μαννα μου...θα πεθάνη».

Μά ή κλαψάρικη φωνή της σκεπάστηκε από το θόρυβο της βροχής κι' από το φρού φρού του φουστανιού της κυρίας. Ο άμαξας έκλεισε τη θύρα, άνέθηκε στη θέση του και χτύπησε δυνατά τ' άλλο γά του, για να φτάση μάν ώρ' άρχήτερα.

Η φτωχή έμεινε μονάχη κάτω απ' τις κολώνες της μπασίδας του θεάτρου. Στ' άμαξι μέσα, αφού κάθισαν, ή πλούσια κυρά χαμογελώντας με κοκεταριά άκούμπησε το κεφάλι στον ώμο τ' άντρός της ενώ κείνος σιγοφιλώντας την στα μαλλιά, περνούσε το χέρι του από τη μέση της, για να τραβήξη πιο κοντά του το χαριτωμένο κι' άγαπημένο του κείνο κορμάκι. Και στή χυρά και τον έγωισμό της άγάπης τους, ούτε στιγμή τους πέρασε από το νου, που ίσα ίσα ο έγωισμός τους κείνος άφαιρούσε από τη φτωχή νιά το δικαίωμα της τίμιας κ' ήσυχης άγάπης, αφού για λίγο ψωμί και μικρή περιποίηση μιας άρρωστης μάννας βγάνοντας από τη ψυχή της φριχτή κατάρρα, για την άδιαφορία του πλούσιου, πουλούσε την ίδια κείνη νύχτα την τιμή και τα νιάτα της σε κάποιο χοντρό έμπορο ή σε κανένα νιοφώτιστο νταντή, κάποιο χτήνος παντα, που ή κοινωνία όμως δεν έμαθε ακόμα, ή δε θέλει—εύκολο και τούτο—να ξεχωρίζει από τον άληθινό άνθρωπο.

Κυβάρδατες 25 .1, 06.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΛΙΑΝΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Πρόβαλε, ώ γιόμορφη, μιá στιμούλα στο παρεθύρι σου, Χίλια τραγούδια θα κελαιδήσω για το χατήρι σου.

Ή χάρη, το γλυκόγελο, ή μαργιολιά, το νάζι, Για σένα είναι στολίσματα, για μέ κρυφά μαράζι.

Έκει στη μαύρη ξενιτιά το κάθε τι άλησμένησα, Μονάχα έσε δεν έξασα, μελαχρινή γειτόνισσα.

Τα μάτια σου είναι θάλασσες, που άγέρας δεν τις πιάνει. Μ' αν άρμενίσω μέσα τους τάχα θα βρω λιμάνι;

Για σένα άπόψε μέθησα και με τ' άδέρφια γλέντισα, Της ζήσης μου και της καρδιάς, κυρά κι' άφέντισα.

Έγλύστρησε απ' τα χείλη μας το πρώτο μας φιλάκι, Κι' απά στο χώμα πουπτεσε εύτρωσ' ένα κρινάκι.

Άπ' ετα είδα την δψη σου, έλο τον κόσμο άρνήθηκα, Και καταριέμαι τη στιγμή, κυρά μου, που έγεννήθηκα,

Τήν ώρα που μ' άγκάλιαζες, άχι ή ζωή μου ή έρμη, Διάβαινε πάνω στον καημό και στής φιλιές τη θέρμη.

Τ' άγγελικό χαμόγελο που άνθεί σε σένα μόνο, Είναι σε μέ ένα βάλαμο για τον πικρό μου πόνο.

Τήν όμορφιά σου τραγουδω και τον καημό μου λέω, Μά ετα σιμά μου βρίσκεσαι, γελω μαζί και κλαίω.

Μήλα στον κήπο έκοβες και είμωσα στη φράχτη. Θαμπώθηκα από τω μαλλιών τον ξανθοκαταράχτη.

Όταν μου πρωτομίλησες, του δειλινοῦ μίαν ώρα, Ή καλοσύνη χύθηκε κ' εύώδιασεν ή χώρα.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

(Παραμύθι των άδερφών Grimm.)

Μιά φορά κι' έναν καιρό έΐτανε ένα μαντρόσκυλο, που δεν είχε καλό άρέντη, αλλά έναν που το ήφηνε πάντα πεινασμένο. Έπειδή δεν μπορούσε να ύποφέρει αυτή τη κατάντια, έφυγε πολύ λυπημένο. Στο δρόμο το άπάντησε ένας σπουργίτης και του έΐπε· «Άδερφέ σκύλε, γιατί είσαι τόσο λυπημένος;» «Είμαι πεινασμένος», άποκρίθηκε ο σκύλος «και δεν έχω να φάω τίποτα». Τότες έΐπε ο σπουργίτης· «Άγαπητέ μου άδερφέ, έλα μαζί μου στην

πολιτεία και θα μωρέσω να σε χορτάσω». Έτσι πήγαν μαζί στην πολιτεία κι' όταν έφτασαν μπροστά σ' ένα χασάπικο, έΐπε ο σπουργίτης στο σκύλο· «Στάσου αύτου, τσιμπώντας θα σου ρήξω κάτω ένα κομμάτι κρέας»· έκατσε άπάνω στο τραπέζι, κοίταξε τριγύρω, μπας και τον βλέπει κανένας, και τραβήξε ένα κομμάτι που έΐτανε στην άκρη, ως που έπεσε κάτω. Τότες το άρπαξε ο σκύλος, έτρεξε σ' ένα άπόμωρο και το έφαγε. Έστερα απ' αυτό έΐπε ο σπουργίτης· «Τώρα έλα μαζί μου σ' ένα άλλο χασάπικο να σου ρήξω κι' άλλο ένα κομμάτι για να χορτάσης». Αφού ο σκύλος είχε χάψει κι' αυτό, ρώτησε ο σπουργίτης· «Άδερφέ σκύλε, χορτάσες τώρα;» «Ναι», άποκρίθηκε αυτός, «από κρέας άρκετά, αλλά δεν έφαγα ακόμα ψωμί». Ο σπουργίτης τότε έΐπε· «Θά οικονομήσουμε και απ' αυτό, έλα μαζί μου». Τον πήγε σ' ένα ψωμάδικο και γκρέμισε με τη μύτη του μερικά ψωμάκια, και έπειδή ο σκύλος ήθελε ακόμα περισσότερα, τον πήγε σ' ένα άλλο και τούρρηξε ακόμα λίγο. Σάν έφαγε κι' αυτό, έΐπε ο σπουργίτης· «Άδερφέ μου σκύλε, χορτάσες τώρα;» «Ναι», άποκρίθηκε, «τώρα άς κάνουμε καμιά βόλτα δζω από την πολιτεία».

*

Κι' έτσι βγήκαν έξω στο δημόσιο δρόμο. Εΐταν όμως ζέστη, και αφού προχώρησαν λίγο, έΐπε ο σκύλος· «Είμαι κουρασμένος και θέλω να κοιμηθώ». «Καλά, κοιμήσου», άποκρίθηκε ο σπουργίτης, «εγώ στίναμεταξύ θα κάτσω σ' ένα κλωνάρι». Ο σκύλος λοιπόν ξαπλώθηκε στη στράτα και άποκοιμήθηκε. Ένώ εΐταν εκεί πλαγιασμένος και κοιμότανε πέρασε ένας καρροτσιέρης με ένα άμαξι και τρία άλογα και είχε φορτωμένα δυό βαρέλια κρασί. Ο σπουργίτης όμως είδε ότι δεν είχε σκοπό να παραιρήση, αλλά τραβήξε ίσια άπάνω στις αυλάκες των κάρρων, που κοιμώτανε ο σκύλος. Τότε φώναξε· «Καρροτσιέρη, μη κάνεις τούτο γιατί θα σε κάνω φτωχό». Αλλά ο καρροτσιέρης μωρμούρισε μέσα του· «Συ θα με κάνης φτωχό;» χτύπησε το καμτσίκι και τραβήξε ίσια άπάνω κατά το σκύλο, ώστε οι ρόδες τον έκοΐαν. «Καλά, μου σκότωσες τον άδερφό μου», του φώναξε ο σπουργίτης, «αυτό θα σου κουστίζει, το κάρρο και τ' άλογα». «Βέβαια», άποκρίθηκε ο καρροτσιέρης, «το κάρρο και τ' άλογα, και τί μπορείς έσύ να μου κάνεις;» και προχώρησε. Τότε χώθηκε ο σπουργίτης άποκάτω από το σκέπασμα του κάρρου και άρχισε να τσιμπά

Ο ΚΟΥΤΣΟΒΑΣΙΛΗΣ

Δήγημα

Α'.

Η νεκροφόρα κυλάει γοργά στο δρόμο του νεκροταφείου ενώ ο ήλιος γέρνει να βασιλέψει πίσω από τάψηλά κυπαρίσσια. Ένα δυνατό χιονόνερο δέρνει άλύπητα το πρόσωπο του νεκρού που κοιτάται μαζεμένος στο κοντό και στενό νεκροκρέβατο από σάνιδες άπλάνιστες, γυμνές από κάθε ντύσιμο. Ο άμαξας καμουτίζει κ' ή άμαξα τρέχει στα τέσσερα ενώ το κεφάλι του νεκρού γέρνει δεξιά κι άριστερά και τα πόδια του γυμνά χωρίς κάλτσες, προβάλλουνε δζω από το καπάκι της κάσας. Ένα παιδάκι ξυπόλητο κρατώντας το σταυρό κάθεται δίπλα στον άμαξα καταφαριστημένο για την καροτσάδα

μ' όλονε το χιονιά, και μέσα στην άμαξα ένας παπας με το πετραχήλι στρημώνεται στη γωνιά για να γλυτώση από τον τρελλοβοριά που του άνεμίζει τάσπρα του γένεια. Πίσω από την άμαξα δυό άντρες, κάτι γριές και πολύ παρά πίσω ένας νέος κουτσός ως είκοσι χρονώ λαχανιάζουνε όσο να φτάσουνε την καρότσα που τρέχει σά δαιμονισμένη. Μά ο νέος κουτσός καθώς είναι, άποκάνει, τρέχοντας κι άργέθει το τρέξιμο ενώ τα χείλια του δεν παύουνε να λίνε σ' έναν κλαψιάρικο τόνο:

— Πατέρα μου, πατερούλη μου.

Η άμαξα χάνεται άφίνοντας πολύ πίσω τον κουτσό που το χιονόνερο του καίει το πρόσωπο. Σάν έφτασε καμμιά φορά στο νεκροταφείο είδε τη νεκροφόρα να γυρίζει άδεια.

— Τονέ θάψαν κιόλας, έΐπε κλαίγοντας. Ένας νεκροθάφτης τον πήγε ως το μνήμα και τούδειξε το νύοσκαφτον τάφο. Ο νέος ξαπλώθηκε τότε άπάνω στο χώμα κι άρχισε να σκούζη βγάζοντας σπαραχτικές φωνές.

— Πατέρα μου, πατερούλη μου που μάφινεις.

Είδανε και πάθανε όσο να τονέ σηκώσουνε από χάμω. Οι άλλοι είχανε φύγει.

Γύριζε μονάχος του. Βασιλεμένος πιά ο ήλιος, έφτασε σπύτι. Μιά γειτόνισσα του πήγε ένα πιετο φαί.

— Κουράγιο, Βασιλάκη, του έΐπε, δεν είσαι μονάχος σου.

Ο Βασίλης δεν έβαλε μπουκιά στο στόμα. Όλη τη νύχτα ξενύχτισε στο πόδι. Τί θάπογίνη, που θα γύρη μετά το θάνατο του πατέρα του; Μά και να ήθελε που να κοιμηθί; τα κεραμίδια στάζανε και καθώς έπεφτε άνασταλάγη ή βροχή το νερό σκημάτιζε λίμνη μέσα στην κάμαρα. Συγγενή κανένανε ιζόν από κάποιο θείο που κατοικούσε σ' ένα χωριό δε γνώριζε. Την άλλη μέρα πρωί σκόρπισε όλα τα πρματάκια του, έκκνε ένα μωγαδάκι τα ρούχα του, το κρέμασε στον ώμο και πήρε το δρόμο για τό χωριό.

— Ά μάνοίξη την πόρτα του, συλλογιότανε, καλά· άλλιώτικα τα σκυλιά θα μέ τραβήζουνε.

Πονόφυχος ο θεός του τον άγκάλιασε και τονέ φίλησε.

στη μιὰ κάνουλα, ὡς ποῦ τὴν ἔβγαλε καὶ χύθηκε ὅλο τὸ κρασί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ καρροτσιέρης. Ὅταν καμιά φορὰ κοίταξε πίσω του, εἶδε ὅτι τὸ κάρρο ἔσταζε λίγο, ἔψαξε τὰ βαρέλια καὶ βρῆκε πῶς τὸ ἓνα εἶταν ἀδειανό. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» φώναξε. «Ὅχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», εἶπε ὁ σπουργίτης καὶ πέταξε στὸ κεφάλι ἐνὸς ἀπ' τὰ τρία ἄλογα καὶ τσιμπώντας τοῦ ἔβγαλε τὰ μάτια. Ὅταν ὁ καρροτσιέρης εἶδε τοῦτο, πῆρε τὸ τσεκούρι του καὶ ἤθελε νὰ χτυπήσῃ τὸ σπουργίτη· αὐτὸς ὅμως πέταξε στὰ ὕψη, καὶ ἔτσι ὁ καρροτσιέρης βάρεσε τ' ἄλλο γό του στὸ κεφάλι καὶ τὸ ἔφηνε νεκρό. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» φώναξε. «Ὅχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», εἶπε ὁ σπουργίτης, καὶ ὅταν ὁ καρροτσιέρης προχώρησε μὲ τὰ δύο του ἄλογα, χώθηκε ὁ σπουργίτης πάλι ἀποκάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμά καὶ ἔβγαλε μὲ τὴ μύτη του καὶ τὴν κάνουλα τοῦ δευτέρου βαρελίου, ὥστε ὅλο τὸ κρασί χύθηκε κάτω. Ἄμκ τὸ νοίωσε τοῦτο ὁ καρροτσιέρης, φώναξε πάλι· «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» ἀλλὰ ὁ σπουργίτης ἀποκρίθηκε· «Ὅχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», ἔκατσε στὸ κεφάλι τοῦ δευτέρου ἄλλοι καὶ τοῦ ἔβγαλε τὰ μάτια. Ὁ καρροτσιέρης ἔτρεξεν ἐκεῖ καὶ θέλησε μὲ τὸ τσεκούρι του νὰ χτυπήσῃ τὸ σπουργίτη, ἀλλ' αὐτὸς πέταξε στὰ ὕψη καὶ ἔτσι τὸ τσεκούρι πέτυχε τὸ ἄλλο γό καὶ τὸ ἔφηνε κόκκαλο. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» «Ὅχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», εἶπε ὁ σπουργίτης, ἔκατσε στὸ κεφάλι τοῦ τρίτου ἄλλοι καὶ τοῦ τσίμπησε τὰ μάτια. Ὁ καρροτσιέρης ἀπάνω στὴ φούρκα του θέλησε νὰ τὸν χτυπήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε, κ' ἔτσι βάρεσε καὶ τὸ τρίτο του ἄλλο γό κατακέφαλα καὶ τὸ ἔφηνε ξερό. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» φώναξε. «Ὅχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», ἀποκρίθηκε ὁ σπουργίτης, «τώρα θὰ σὲ κάνω καὶ στὸ σπῖτι σου φτωχό», καὶ πέταξε.

*

Ὁ καρροτσιέρης ἔφηνε τότε τὸ ἀμάξι καὶ πῆγε στὸ σπῖτι του καταφουρισμένος καὶ γεμάτος ἀπὸ θυμό. «Ἄχ!» εἶπε στὴ γυναῖκα του, «τί δυστυχία ποῦ μ' ἦρε! Τὸ κρασί χύθηκε καὶ τὰ ἄλογα καὶ τὰ τρία σκοτώθηκαν». «Ἀλλοίμονο, ἀντρούλη μου», ἀποκρίθηκε αὐτή, «τί κακὸ πουλὶ εἶν' αὐτό, ποῦ ἦρθε στὸ σπῖτι μας!» Ἐμάζεψε οὐλα τὰ πουλιά τοῦ κόσμου, τᾶφσε ἀπάνω στὴ σοφίτα καὶ τώρα τρῶνε τὰ σιτάρια μας, ποῦ εἶναι ἐλεῖ ἀπλωμένα». Τότε αὐτὸς ἀνέβηκε ἀπάνω καὶ καθόνταν ἐκεῖ χίλιες χιλιάδες πουλιά, ποὺ εἶχαν φάει τὰ σιτάρια καὶ ὁ

σπουργίτης βρισκότανε στὴ μέση. Ὁ καρροτσιέρης τότε φώναξε· «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ». «Ὅχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», ἀποκρίθηκε ὁ σπουργίτης. «Θὰ σοῦ κοστίσῃ κι αὐτὴ τὴ ζωὴ σου ἀκόμα» καὶ πέταξε ὅζω.

*

Ἀποῦ ὁ καρροτσιέρης ἔτσι ἔχασε ὅλο τὸ βίος του, πῆγε κάτω στὴν κάμαρα καὶ ἔκατσε πίσω ἀπὸ τὴ σόμπα γεμάτος ἀπὸ θυμὸ καὶ φαρμάκια. Ὁ σπουργίτης ὅμως ἔκατσε ἀπ' ὅζω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ φώναξε· «Καρροτσιέρη, θὰ σοῦ κοστίσῃ τὴ ζωὴ σου». Τότε ἄρπαξε αὐτὸς τὸ τσεκούρι του καὶ τὸ πέταξε κατὰ τὸν σπουργίτη, ἀλλὰ ἔσπασε μόνο τὰ τζάμια καὶ δὲν πέτυχε τὸ πουλὶ. Ὁ σπουργίτης τώρα πιά χώθηκε μέσα, ἔκατσε ἀπάνω στὴ σόμπα καὶ φώναξε· «Καρροτσιέρη, σοῦ κοστίζει τὴ ζωὴ σου». Αὐτὸς μουρλὸς καὶ τυφλὸς ἀπὸ τὸ θυμὸ σπάζει τὴ σόμπα καὶ ὕστερα, καθὼς ὁ σπουργίτης πετοῦσε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη, οὐλα τὰ μύμπα τοῦ σπιτιοῦ, καθρέφτες, καρέκλες, τραπέζια καὶ στὸ τέλος καὶ τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ του, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πετύχῃ. Τέλος πάντων ὅμως τὸν ἔπιασε μὲ τὸ χέρι. Τότε εἶπε ἡ γυναῖκα του· «Νὰ τὸν σκοτώσω;» «Ὅχι», φώναξε, «αὐτὸ θὰ εἴτανε μικρὴ τιμωρία, αὐτὸς πρέπει νὰ πεθάνῃ μὲ πῖο φοικτὸ θάνατο, θέλω νὰ τὸν φάω», τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἔφαγε διὰ μιᾶς. Ὁ σπουργίτης ἔμως ἄρχισε νὰ φρουχτράῃ μέσα στὴν κοιλιὰ του, πέταξε πάλι ἀπάνω στὸ στόμα τοῦ καρροτσιέρη, ἔβγαλε τὸ κεφάλι καὶ φώναξε· «Καρροτσιέρη, γιὰ οὐλο τὸν κόσμο! Θὰ τὴ χάσῃς τὴ ζωὴ σου!» Ὁ ἄντρας τότε δίνει στὴ γυναῖκα του τὸ τσεκούρι καὶ λέει· «Γυναῖκα, σκότωσε τὸ πουλὶ στὸ στόμα μου!» Ἡ γυναῖκα βαρεῖ, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὸ σπουργίτη, πιτυχαίνει τὸν ἄντρα της στὸ κεφάλι καὶ τὸν σκοτώνει. Ὁ σπουργίτης ὅμως πετάει στὰ ὕψη καὶ φεύγει.

Μετάφρ. Α. Steinmetz.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

(Στὸν κ. Μυστικοζώη)

Δυὸ πόλους ἀνακάλυψες, κ' αὐτὸ πολὺ καλὸ,
"Ἄλφα μὲς" στὸν ἐγκέφαλο, θῆτα στὸν ἀράλο,
κ' ἔγινε μὲ τὸ ἔργο σου ἐπὶ τοῦτο τὸ ἐπίσημο
ὁ "Α λ φ α" σου γιὰ δέσιμο κ' ὁ Θ ῆ τ ἄ σου... γιὰ λύσιμο!

Γ. ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΣΗΣ

B'.

Περασμένα τὰ μεσάνυχτα. Ὁ γέρο Παῦλος ὑπνοχορτασμένος ἀνασηκώθηκε στὰ ρούχα καθὼς εἴτανε πλαγιασμένος δίπλα στὸ τζάκι· ἔρριξε λίγα κλήματα στὴ φωτιά καὶ τὸ κούτσουρο ποῦ κρυφάκιγε ἀπὸ βραδὶς σκόρπησε ἄξαφνα κόκκινες ἀντιφλεγγιές. Σηκώθηκε κ' ἡ γριά του σὰν πάντα κ' ἔχωσε τὸ μπρίκι στὴ φωτιά. Τὸ κρύο δρῦν καὶ μέσα στὸ λαμπαδιαστὸ τριζοβόλημα τοῦ ξύλου, ὅλο γλύκα τὸ σούρισμα τοῦ τρελλοδοριᾶ.

Οἱ δυὸ γέροι, ἄγνωπτημένο ἀντρώγουν, τὰ λέγανε σιγὰ σιγὰ.

— Τί τοῦρθε τοῦ βλοημένου — μουρμούριζε ἡ γριά κανώνοντας τὸν καφεῖ στὰ δυὸ φλυτζάνια — ἐμεῖς εἴμαστε φτωχοὶ ἄνθρωποι καὶ ὁ Θεὸς τὸ ξερεῖ πῶς τὰ βολέβουμε μὲ τόση φαμίλια.

— Ψυχικὸ γριά, τί νὰ γίνῃ. Ἐπειτα ὅπως καὶ ἂν τὸ κάνῃς συγγενής μας εἶναι, ἄς εἶναι καὶ ἀποξινός. Τί θὰ γινότανε χωρὶς ἐμᾶς.

— Νὰ δουλέψῃ.

— Ἐνας λόγος εἶναι αὐτό. Μ' ἀποῦ εἶναι σκατὴς χέρι καὶ πόδι;

Ἡ γριά δὲν ἀποκρίθηκε. Πῆρε στὸ χέρι τὸ φλυτζάνι ἀχνιστὸ καὶ ἄρχισε νὰ ρουφάῃ ἄργα μισοκλείνοντας σὲ κάθε ρουφιζιὰ τὰ μάτια. Ὁ γέρο Παῦλος ἀνακάτεβε τὴ φωτιά. Φαινότανε συλλογισμένος. Κάποτε εἶπε κοιτάζοντας τὴ γριά του στὰ μάτια.

— Κάτι συλλογίστηκε. Γιὰ δουλειὰ αὐτὸς δὲν εἶναι. Νὰ τονε μάθουμε λίγα γραμματάκια, ξέρεῖ καὶ κατιτίς. Ἐπειτα μπαίνει πουθενὰ γραφίᾳ καὶ βγάζει τὸ ψωμί του.

Ἡ γριά σκέφτηκε λίγο.

— Ἀμ τὰ ἔξοδα τὰ συλλογίστηκες;

— Ἀπὸ τὸ λίγο ποῦ ἔχουμε θὰ φάῃ καὶ αὐτός. Ἄλλο ἐγὼ συλλογιέμαι. Θὰ δεχτῇ στὴν ἡλικία ποῦ εἶναι νὰ ξαναπαῇ σχολεῖ;

Ὁ Βασίλης κοιμότανε στὴν πλαγιὴν κάμαρα μὲ τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ. Κεῖνο τὸ βράδυ δὲν εἶχε ὑπνο καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔκουσε τί λέγανε οἱ γέροι. Τὸ καταλάβαινε καὶ μόνος τοῦ πῶς τοῦς εἴτανε βέρος γιὰ τὴν αὐτοὶ φτωχοὶ ἄνθρωποι εἴτανε. Τὸ φερνε ἀπὸ δῶ τὸ γύριζε ἀπ' ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα ὅπως

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό Δρ. Χρ. 10
20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κίосκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (δόδος Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ).

Ἡ συντρομὴ πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΚΑΠΟΥ

διαβάσαμε πῶς τὴν περασμένη Κυριακὴ ἰαπο-μεσήμερο ἀνταμώθηκε στοὺς δρόμους μιὰ διαδήλωση πατριωτικὴ μὲ μιὰ παρέα μασκαράδες καὶ πῶς τόσο θύμωσαν οἱ πατριῶτες ποὺ εἶδαν ἄνθρώπους νὰ γλεντάνε σήμερα ποὺ κιντυνεύει ἡ Μακεδονία καὶ ποὺ ἡ Ρουμανία κτλ. ὥστε λίγο ἀκόμα καὶ θὰ χειροτονούσανε γιὰ καλὰ τοὺς μασκαράδες.

Στὴν περίστασι αὐτὴ κ' οἱ δυὸ εἶχανε δίκιο κ' οἱ πατριῶτες νὰ θυμώσουν, νὰ κάνουνε δηλ. τὸ κέφι τους, κ' οἱ μασκαράδες νὰ γλεντήσουνε, νὰ κάνουνε δηλ. τὸ δικό τους τὸ κέφι. Γιατί, κύριέ μου, δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα νὰ μοῦ ἐπιβάλλεις τὸ κέφι σου, καθὼς δὲν ἔχεις καὶ καμιά δύναμη νὰ μὲ πείσεις πῶς περισσότερο ἀγαπᾷς καὶ συλλογιέσαι τὴν πατρίδα ἢ ἀφεντιά σου ποὺ τριγυρνᾷς στοὺς δρόμους καὶ ξελαργυγιάζεσαι φωνάζοντας «Κάτω οἱ Βουργάροι!» καὶ «Φωτιά στοὺς Ρουμάνους!», ἀπὸ μὲνὰ ποῦ φορᾶω ἓνα ντόμινο σήμερα ἢ μιὰ

καὶ ἂν τόκανε, πάντα εὑρίσκε πῶς ὁ μπάρμπας του εἶχε δίκιο. Καὶ τὸ πρῶτον σὰν τὸν ἐπῆρε κοντά του γιὰ νὰ τὸν κουβεντιάσῃ, ἀμέσως εἶπε τὸ καί· ὁ γέρο Παῦλος ἀπόρησε.

— Τί καλόβολο παιδί, εἶπε.

Γ'.

Κλεισμένος σ' ἓνα καμαράκι μελετᾷ ὁ Βασίλης νύχτα καὶ μέρα. Τὸ σχολεῖ εἴτανε στὴν πρωτεύουσα τρεῖς ὥρες μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό του. Κάθε Σάββατο βράδυ ἄμκ σχολάζανε ἔφευγε καὶ ξαναγύριζε τὴ Δευτέρα τὸ πρῶτον φαρτωμένος τὸν τράστο μὲ τὸ ψωμί τῆς βδομάδας. Πεζὸς πῆγαινε, πεζὸς γύριζε· ὅσο γιὰ τὸν κόπο οὔτε τοῦ ἀποφαινότανε, ἄς εἴτανε καὶ κουτσός, ὅσο συλλογιζότανε τὴ ζεστασιά καὶ τὸ καλὸ φαγάκι ποῦ τὸν περιμέναν ἔπειτα ἀπὸ τόση ξεροφαγία. Στὰ μαθήματα εἴτανε πρῶτος. Οἱ δασκάλοι τονε παίνεθαι κ' οἱ συμμαθητὰδες του ποῦ στὴν ἀρχὴ τὸν περιγελοῦσανε κατὰλαβαν ἀμέσως πῶς ἔχουνε νὰ κάμουνε μὲ καλλίτερό τους. Ὁ μπάρμπας του ποῦ ἄμκ ἐρχότανε γιὰ δουλειὰ στὴ χώρα

ψεύτικα μύτη, γιατί είναι άποκεία, μα πού δὲν παύω όμως ούτε στιγμή νά συλλογιέμαι, κι ἄς μὴν τὸ τελαλάω καὶ στοὺς δρόμους, πὼς ἡ πατρίδα μας κἀθεται πάνου στὰ ξουράφια καὶ πὼς ἔχουμε καθήκον ὅλοι μας, ὅσο μπορούμε ὁ καθένας, νὰν τὴ βοηθήσουμε νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴ δύσκολη κ' ἐπικίνδυνη αὐτὴ θέση.

Ἐπειτα, τὸ κάτω κάτω, ἡ Πατρίδα ἀπὸ ψόφους ἀνθρώπους ἔχει ἀνάγκη ἢ ἀπὸ ζωντανούς; Βέβαια ἀπὸ ζωντανούς· μα τὸς τέτοιους δὲν τοὺς δημιουργοῦνε οἱ διαδήλωσης καὶ τὰ μνημόσυνα· τοὺς δημιουργεῖ ἡ ζωὴ. Ἀφίστε λοιπὸν τὸν κόσμον νὰ γλεντάει, γιατί ὅσο γλεντάει τόσο καὶ ζωντανεύει, τόσο καὶ πὺθ θεικώτερος γίνεται.

Θέλουμε νὰ ξέρουμε τί θάκανε ἡ πατριωτικὴ διαδήλωση ἂν ἀντὶ νάνταμώσει μασκαράδες στὸ δρόμο της, ἀντάμωνα μιὰ πολιτικὴ διαδήλωση. Θὰ δύμωνε καὶ θὰν τὴν ἐβρίζε; Κάθε ἄλλο! Θὰ γνώτανε ἕνα μ' αὐτὴ, κι ἀντὶ νὰ φωνάζουν «Κάτω οἱ Ρουμούννοι!» θὰ φωνάζανε «Ζήτω τοῦ Θεοτόκη ἢ τοῦ Ράλλη!» Γιατὶ μὴν τὸ ξεχνᾶμε, ὁ Ρωμὸς ὅλα τὰ συχωρνάει στὴν Πολιτικὴ καὶ μοναχὰ μπροστὰ στὸ Κόμμα κάνει Ραγιάδικο τεμενᾶ! Πατριωτικώτερο λοιπὸν εἶναι νὰ μασκαρεύεται κανεὶς τίς ἀποκριὰς παρὰ νὰ κομματιάζεται γιὰ τὸ Κόμμα.

ΜΑΣ

ἔκοψε τὴ χολή μας ὁ Ράλλης μὲ τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ ΑΛΤ! πὺθ κόλλησε στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας καὶ πὺθ τόσο ἔμορφα τὸ σκόλασε ἡ «Ἑστία».

Τί θέλει τάχα νὰ μᾶς πῇ μ' αὐτό; Πὼς πρέπει νὰ σταματήσει πιά ἡ δημοκρατία καὶ ἡ κωλουσιεργία καὶ ἡ τραμπούκικη πολιτικὴ;

Ἄλτ! λοιπὸν καὶ συμφωνοῦμε κι ὅλοι μας μαζί του.

ΤΗΝ

Κυριακὴ τὸ βράδι, μιὰ μέρα δηλ. πρὶν ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητη κωλουσιεργικὴ Δευτέρα, ὁ Ράλλης βεβαίως κάπιο φίλο του πὼς ἡ ἀντιπολίτευσί του στὸ ζήτημα τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶ στρατιωτικῶ βουλευτῶν θάνα τυπικῇ, ἔτσι γιὰ τὰ μάτια, γιατί καὶ ἡ δική του γνώμη εἶναι πὼς πρέπει νὰ φύγουν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τὴ Βουλὴ. Τὴ Δευτέρα βράδι φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὕστερ' ἀπὸ τὰ στε-

περνοῦσε ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ ρώταγε γιὰ τὸν ἀνιψιὸ του, ἄκουγε παινέματα καὶ φκαριστιότανε ἡ ψυχὴ του.

— Χαλάλι τὰ ἔξοδά μου, ἔλεγε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Μὰ σὰν ἦρθε χειμῶνας ὁ Βασίλης ὄρχιζε νὰ παραπεονιέται. Ὅχι γιὰ τὰ μαθήματα πὺθ δὲν εἶχε καταλάβει ἀκόμη τί θὰ πῇ κόσμος, ὅσο γιὰ τὴ Ζωὴ πὺθ ἔκανε μονάχος, ἔρμος, στὸ καμαράκι πὺθ εἶχε νοικιάσει. Γιὰ τίποτις δὲν τὸν ἐνοίαζε μὰ τὴ μοναξιά καὶ τὸ κρύο ἀδύνατο νὰ τὰ ὑποφέρη. Φοβότανε μὴν κοκκαλιάσῃ κανὰ βράδυ καὶ μὲ φρίκη σὺλλογιζότανε πὼς ἂν τύχαινε ἀξάφνα νάρρωστίση δὲ θὰ βρισκότανε κανεὶς νὰ τοῦ βράσῃ ἕνα ζεστό. Τὸ εἶπε τοῦ μπάρμπα του καὶ κείνος τότε φρόντισε καὶ τοῦ βρῆκε ἕνα καλὸ σπίτι γιὰ νὰ μένη. Ἡ κυρὰ Κωνσταντῖνα, χήρα χρόνια, μὲ δυὸ κορίτσια τῆς παντρεῖας, τὴν Ἀγγέλω καὶ τὴ Φώτω, νοίκιαζε πάντα μιὰ καμαρούλα σ' ἕνα δυὸ μαθητάδες· ἐξ αἰτίας τῶν κοριτσιῶν ἔβαλε πάντα παιδιὰ μὰ κείνη τὴ χρονιά σὰν ἔτυχε νὰ τῆς μένη τὸ σπίτι ξενοικιαστο τὸ δώκε σὸ Βασίλη, μὲ πέντε δραχμὲς τὸ μῆνα,

φανώματα τῆς κόρης του, πῆγε στὴ Βουλὴ καὶ τῆκανε θάλασσα.

Βέρος Ρωμὸς δηλ. Ἀφοῦ γλίντησε καλὰ καλὰ, τράβηξε καὶ τὴν κουμπούρα.

ΠΡΩΤΗ

φορὰ πὺθ ὁ Ἀθηναῖκος τύπος παρουσιάζεται μοναχμίνος στὸ πολιτικὸ ζήτημα κι ἀξίζει, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰν τὸν συχαρεῖ κανεὶς. Ὅλες οἱ φημερίδες χτυπᾶνε λυσσακμένα τοὺς στρατιωτικοὺς ὑποψήφους κι ἀφοῦ ὁ τύπος εἶναι σύμφωνος σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὑπάρχει κάπια ἐλπίδα νὰ νιώσει κι ὁ λαὸς τί συμβαίνει καὶ νὰ κάμει σ' αὐτὴ τὴν περίστασι τὸ καθήκον του.

Ἐξαίρεση μοναχὰ κάνουν οἱ «Ἀθηναῖ» τοῦ κ. Πάπ. Μὰ ἔσα ἔσα καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἐξαίρεση ἀξίζει νὰ συχαρεῖ κανεὶς κι ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν τύπο μας.

ΣΥΦΩΝΑ

μὲ τὴ συνταγὴ πὺθ μᾶς ἔδωσε ὁ ἀρχισυντάχτης τοῦ «Σπαθιοῦ» τοῦ Σαμψάκου κ. Γ. Μιστριώτης, ἃ θέλουμε νὰ φτιαζοῦμε στρατὸ πρέπει νὰ διαβάζουμε τὴν «Κύρου Παιδεία», ἃ μᾶς χρειάζεται στόλος νὰ καταφεύγουμε στὸν Πλάτωνα, κι ἃ μᾶς λείπουνται πυρομαχικὰ νὰν τὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη. Ἀπὸ στρατηγούς πιά καὶ ναυάρχους, ἄλλο τίποτα. Ὁ Μιλτιάδης, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Εὐρυβιάδης καὶ τόσο ἄλλοι ἀναπαύονται στ' ἀρχαῖα κείμενα καὶ μᾶς περιμένουν νὰν τοὺς καλέσουμε στὰ ὄπλα.

Νὰ λοιπὸν πὺθ ἀπὸ τώρα, δίχως ἔξοδα κι ἄλλες φασαρίες, εἴμαστ' ἐτοιμοὶ νὰ στρώσουμε τοὺς Βουργάρους στὸ κοντό. Τί καρτεροῦμε;

ΑΦΟΥ

δὲ βρίσκεται μιὰ σάλα κατάλληλη νὰ γίνῃ ἡ δίκη τοῦ Κωσταγερακάρη, θαρροῦμε πὼς ἡ δουλιὰ τέλιωνε μιὰ χαρὰ ἃ γινότανε δ,τι πρότεινε τίς προάλλες κάπιος [στὴν «Ἑστία», νὰ παραχωρηθεῖ δηλ. ἡ σάλα τῆς Βουλῆς.

Ἡ σάλα αὐτὴ εἶναι κατάλληλη γιὰ δυὸ λόγους· πρῶτα πὺθ εἶναι μεγάλη καὶ μπορεῖ νὰ χωρέσει τόσο κόσμος, καὶ δεύτερο δὲ θάτανε ἔσκημα νὰ δικαζότανε μέσα στὴ Βουλὴ ὁ φονιῆς ἐκείνου πὺθ

πὺθ δὲν εἶχε δὲ καὶ τίποτις νὰ φοβηθῇ ἀφοῦ εἶτανε σακάτης κ' εἶχε καὶ μιὰν ἀσκήμια στὸ μούτρο γιὰ γέλοια.

Καταφχαριστημένος τώρα πιά ὁ Βασίλης· Ἀναπαύτηκε ἡ ψυχὴ του.

— Τώρα νὰ μὲ δῆς, ἔλεγε τοῦ μπάρμπα του, ὅλους θὰ τοὺς ξεπεράσω μέσα στὸ σχολεῖο.

Κάθε βράδυ μαζεύοντανε ὅλοι γύρω στὸ τζάκι. Ἡ γριὰ Κωνσταντῖνα ἀκουμισμένη στὸν τοῖχο ἀποκοιμότανε σιγὰ σιγὰ, ὁ Βασίλης μὲ τὸ βιβλίο στὰ γόνατα διάβαζε καὶ τὰ κορίτσια σιγομιλοῦσαν καὶ πειραζόντανε ἀνάμεταξύ τωνε ἢ κάνανε ἀστεία τῆς μάννας τῶν πὺθ κοιμότανε γιὰ νὰ γελάσουνε. Ὁμορφές κ' οἱ δυὸ, μὰ ἡ μικρότερη ἡ Φώτω πὺθ ὁμορφη. Δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμη τὰ δεκοχτὼ καὶ φαίνοντανε μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν Ἀγγέλω πὺθ εἶταν κοσαρμμένη. Μαῦρά, παιχιδιάρικα, λιγωμένα μάτια, μαλλιά θησαυρός πρόσωπο σταρᾶτο, στῆθος λαχταρίστο, κοματιστό, γάμπά χυτῇ, μιὰν ὁμορφιά πὺθ γεννοῦσε ἀμέσως ἀνατριχίλες κι ἀναβράσεις τοῦ αἱμάτου. Γελαστή, παιχιδιάρικα, τρελλοκόριτσο. Τὰ κορίτσια τῆς γειτονίας πὺθ μαζεύοντανε στὸ σπίτι τῆς, τρελλαι-

γέννησε τὴν Κωλουσιεργία καὶ τόσα ἄλλα κωλουσιεργικά λευτικά τερτίπια.

ΑΝ

καὶ οἱ βουλευτικοὶ συνδυασμοὶ μιᾶζονε λίγο μὲ ληστροικὲς συμμορίες, ἀφοῦ μαζεύονται δυὸ τρεῖς μὲ σκοπὸ νὰ ληστέψουν τὸν ψῆφον τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἀνότητου, τὴ φορὰ αὐτῇ, καὶ οἱ συνδυασμοὶ καθιερωθήκανε στὴν πολιτικὴ μας, θέλουμε τοὺς συνδυασμοὺς καθαρούς, Θεοτοκικούς ἢ Ραλλικούς, κι ὅχι μιχτούς.

Οἱ μιχτοὶ δὲν ἔχουν κανένα σκοπὸ σήμερα πὺθ τὰ πράματα ξεκαθάριστήκανε καὶ ὁ λαὸς προσκαλέστηκε νὰποφασίσει μὲ τὴν ψῆφον τοῦ ἂν πρέπει νὰ μείνουν οἱ ἀξιωματικοὶ στὴ Βουλὴ ἢ νὰ φύγουν. Πὼς θὰ μπορέσει νὰν τὸ δείξει αὐτὸ μὲ τοὺς μιχτοὺς συνδυασμοὺς; Ρωτᾶμε μοναχὰ, γιατί εἴμαστε τόσο στενοκέφαλοι στὰ πολιτικά πὺθ τὰ τέτιχα παρᾶξενὰ δὲν τὰ πολυσιωχούμε.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΝΕΡΟ

Στὸν Ἰωαννίδη Βοσπορίτη

Τοῦ βασιλιὰ ἡ κόρη ἡ πεντάμορφη ἔβαλε στοίχημα τρανό:

— Ὅποιος τῆς φέρει τὸ θάνατο νερό, ἐκείνονα νὰ πάρει.

Κι ὅλα, ὅπου φύγει φύγει, τὰ βασιλόπουλα, πὺθ τὴ ζητούσανε.

— Ἀθάνατο νερό, ἔλεγαν, οὔτε ὑπάρχει, οὔτε ὑπάρξε ποτέ. Τὸ κάνει πιταφτοῦ γιατί θὲ νὰ παντρεφτεῖ!

Μὰ ἕνα βασιλόπουλο μικρὸ τὸ ἄκουσε κι εἶπε:

— Πράμα πὺθ περνᾷ ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲ μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχει. Ἐγώ, βασιλοπούλα, θὰ σοῦ φέρω τὸ θάνατο νερό!

★

Ὁ γέρο πλάτανος, μὲ τὴ βαθεῖα κουφάλα πὺθ πρωτοακούμπησε τὸ βασιλόπουλο, ζητώντας τὸ θάνατο νερό, εἶτανε στοιχειωμένος. Τὸ στοιχείο του εἶτανε μιὰ γριὰ χελώνη ρωλιασμένη στὴν κουφάλα του.

νόντανε μαζί της. Γιὰ τὸ χορὸ ξεψυχοῦσε. Ὁ Βασίλης πὺθ ἔξερε λίγη φουσαρόμικα βρῆκε τὸν μπελᾶ του μαζί της. Ὁ Βασίλης ἔπαιζε καὶ κείνες χορεύανε. Χωρατεύανε μαζί του καὶ τὸν πειράζανε, μὰ ἰδέκ κακὴ κερμιά. Μιὰ μέρα ἡ Φώτω μὲ τὰ γλυκόλογά της τὸν κατάφερε νὰ μπῇ κι αὐτὸς στὸ χορὸ. Ὁ Βασίλης ἔφερε κάμποσους γύρους κουτσαίνοντας κ' ἔπειτα ξαναμμένος, λαχανιασμένος τραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά νὰ ξεπυστάσῃ. Ἡ Φώτω ἔτρεξε κοντὰ του τὸν ἀγκάλιασε καὶ μόνο πὺθ δὲν τὸν φίλησε.

— Τὸν καημένο τὸ Βασίλη, τί καλὸς πὺθ εἶναι.

Ὁ Βασίλης ἐννοίωσε τὴν ἄχνα τῆς ἀναπνοῆς της στὸ μάγουλό του σὰν κάρβουνο ἀναμμένο κι' ἀνατρίχιασε· τὰ μάτια του θελώσανε καὶ μιὰ κρυάδα τὸν ἔκοψε σὰ νὰ πέρασε κανὰ φεῖδι ἀπὸ τὴ ραχοκοκαλιά του. Πάρα πέρα ἡ Ἀγγέλω μᾶλλον τὴν ἀδερφή της γιὰ τὸ πολὺ θάρρος πὺθ τοῦ δειχνε.

— Μὰ πὼς θὰ γελάσουμε κιόλας, καημένη; ἔλεγε ἡ Φώτω.

— Κοίταξε ἄλλὰ ἀπὸ τὸν τρόπο πὺθ σε κοιτάζει κάμποσο τώρα καιρὸ μοῦ φαίνεται σὰ ρωτο-

Σάν εἶδε ἡ χελώνα τὸ βασιλόπουλο συλλογισμένο τοῦ εἶπε:

— Γύρνα, παλληκάρι μου, στὸ παλατάκι σου καὶ στὸ βασίλειό σου. Φάγε, πιέ, κοιμήσου καὶ παρὰ τὴν παράξενη βασιλοπούλα ποὺ δὲν ξέρει τί τῆς γίνεται. Ὁ δρόμος ποὺ τραβᾷς ἔχει θεριά, νεράϊδες καὶ κακὰ ἐξωτικά. Τοῦ κάκου θὰ παλέψεις καὶ θὰ πλανηθεῖς. Ἀθάνατο δὲν εἶναι τίποτα.

Μὰ τὸ μικρὸ τὸ βασιλόπουλο τράβηξ' ἐμπρός. Τί τάχατε περίμενε νὰ μάθει ἀπὸ μιὰ χελώνα;

*

Πῆγε πῆγε, ὅταν ἄξαφνα εἶδ' ἐμπροστὰ του δύο θεριά· δύο φίδια νὰ τοῦ φράζονε τὸ δρόμο.

Ὅρθια τυλιγμένα τὸνα ἀπάνω στ' ἄλλο, δαγκονότανε, σφιγγόντανε, χτυποῦντανε μὲ τίς ὀριές τους σάν νὰ θέλανε νὰ φαγωθοῦνε.

Τὸ μικρὸ τὸ βασιλόπουλο δὲ δειλίασε. Πλησίασε καὶ μιὰ τὸ ἓνα ἀπὸ ἐδῶ, μιὰ τὸ ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖ, τὰ χώρισε.

Ἀφ' αὐτὰ τὰ φίδια εἶτανε τὰ στοιχεῖα τοῦ δρόμου του. Μαλόνανε γιὰ ἓνα δαχτυλίδι δίπτερο ποὺ ἐρήκανε, ποῖο νὰ τὸ πάρει. Ὡς καθὼς χωρίσανε, γιὰ τὸ καλὸ ποὺ εἶδανε ἀπὸ τὸ βασιλόπουλο τοῦ δώκανε τὸ δαχτυλίδι καὶ τοῦ εἶπανε:

Τὸ ἓνα:

— Μὲ τὴ δύναμή του, τὸ νερὸ ποὺ θ' ἀπαντήσεις νὰ εἶναι τὸ ἀθάνατο νερό.

Τὸ ἄλλο:

— Μὴ ξεχάσεις σάν τὸ βρεῖς ἐκείνη ποὺ τῆς τόταξες.

*

Ἀμέσως ἀνοιξε ὁ δρόμος. Μιὰ ὠραία πεδιάδα καταπράσινη καὶ ἀνθοστάλιστα παρουσιάστηκε στὴν ἄκρη του.

Τὸ βασιλόπουλο δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ ἔτρεξε μεμιάς πρὸς τὸ καθάριο τὸ ποτάμι ποὺ τὴν πότιζε. Εὐθύς καὶ μιὰ νεράϊδα ἀσπρὴ σάν τὸ χιόνι καὶ ξανθιά σάν τὸ χρυσάφι βγήκε ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Ἐγὼ ἔχω τὸ ἀθάνατο νερό, τοῦ εἶπε, ποὺ ζητᾷς. Εἶναι ἐδῶ μπροστὰ σου· τὸ ποτάμι ὅπου κατοικῶ.

Τὸ βασιλόπουλο ἀπὸ τὴ θάμαξή του καὶ ἀπὸ τὴ λαχτάρα του ζαλίστηκε. Τί νὰ πρωτοθαμᾷει; Τὰ τριαντάφυλλα ποὺ σκύδαν καὶ λουζότανε μὲς τὸ πο-

τάμι; Τὸ νερὸ τὸ κρυσταλλένιο ποὺ κηθρέφτιζε τὸν ἥλιο; Γιὰ τὰ μάθρα μάτια τῆς νεράϊδας ποὺ τότε μαγέβανε.

Ἐνῶ στὴν ὄψη τοῦ νεροῦ ἐπαίζανε τῶ ροδακίνω καὶ τῶ μήλω οἱ σκιές βαθεῖα στ' ἀπάττωτο νερὸ ἔχθηκαν οἱ δύο γυνεὲς ἀσπράδες τῆς νεράϊδας καὶ τοῦ βασιλόπουλου...

*

Σὲ κάμποσο καιρὸ τὸ βασιλόπουλο θυμῆθηκε τὸ στοίχημά του καὶ εἶπε τῆς νεράϊδας:

— Ἔδωκα τὸ λόγο μου νὰ φέρω ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ πίνουμε σὲ κάποιον. Πάγω καὶ ξανάρχομαι.

Μὰ ἡ νεράϊδα ποὺ ἐδιάβαζε μὲς τὴν ψυχὴ του, τοῦ εἶπε κακιομένη.

— Σέρω ποὺ θὰ πᾶς· μὰ τὸ νερὸ δὲ φεύγει ἀπὸ ἐδῶ.

— Κακιά νεράϊδα! τῆς ἀπάντησε τὸ βασιλόπουλο. Μήτε τὰ χάδια σου καὶ τὰ φιλιὰ σου, μήτε τὰ παλάτια σου τὰ μαρμαρένια καὶ τὰ κοραλλένια τὰ κρεβάτια σου μποροῦν νὰ μὲ πλανέσουν νὰ παρῶ τὸ λόγο μου.

— Ἀνθρωπε! εἶπε λυπημένη ἡ νεράϊδα, τὸ νερὸ εἶναι γιὰ σένα μόνο. Μόνο ἐσύ ποῦ ἔφτασες νὰ ἔρτεις ὡς ἐδῶ μπορεῖς νὰ τ' ἀπολάβεις. Μήτε δίνεται, μήτε χαρίζεται.

— Ὅα τῶδρω τὸ λοιπὸν ἄλλου τὸ ἀθάνατο νερὸ ποῦ θέλω!

Τῆς ἀπάντησε τὸ βασιλόπουλο καὶ τὴν παράτησε νὰ κλαίει μὲς τὸν ποταμό.

*

Τότες παρουσιάστηκε ἓνα βουνὸ μπροστὰ του· ἓνα ἄγριο καὶ ψηλὸ βουνό. Ἀκούστηκε βοὴ καὶ μουγκριτὸ κακὸ μεγάλο.

Τὰ λιοντάρια καὶ οἱ τίγρεις πολεμοῦσαν τοὺς δράκους τοῦ βουνοῦ καὶ οἱ δράκοι τὰ νικούσαν.

Τὸ βασιλόπουλο γενναῖο πῆρε ἐντοῖμα μέρος τοῦ ἀδύνατου καὶ ρίχνοντας μὲ τέχνη καὶ μὲ δύναμη τὸ τόξο του ἐσκότωσε τοὺς δράκους ἓνα ἓνα.

Μιὰ ὠραία νύφη σάν τὸ ἥλιο φωτερὴ τοῦ φώναζε ἀπὸ τὸ βουνό:

— Ἐσ' εἰς, ὁ ἥρωάς μου! Ἔλα νὰ σοῦ δώκω τὸ ἀθάνατο νερό.

Καὶ παίρνοντάς τον στὰ φτερά της τὸν ἀνέβασε στὴν πιὸ ψηλὴ καὶ λαμπερὴ κορυφή.

— Τί ἐπαθες, Βασίλη, τὴ νύχτα καὶ ἐκλαιγες, μὴν ἐβλεπες κανὰ κακὸ ὄνειρο;

Εἰππάστηκε καὶνος.

— Μπα μ' ἀκούγατε λοιπόν; αἱ θυμῆθηκα τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα μου.

Στάθηκε λίγο καὶ εἰπετα κουνώντας θλίβερα τὸ κεφάλι.

— Ἐπειτα τί νὰ συλλογιστῶ καὶ νὰ μὴν κλάψω;

Καὶ γελώντας πικρὰ πρόσθεσε·

— Ἡ τύχη βλέπεις ὅλα τὰ καλὰ μοῦ τῆδωκε· ἀρράνια, ἀρρώστειες, ἀσκημιὰ τὴν τελευταία λέξη τὴν πρόφερε μὲ ἰδιαίτερο τρόπο κοιτάζοντας κατὰ ματα τὴ Φῶτω.

Στὸ σχολεῖο ἔκανε νὰ πατήσῃ δύο μέρες. Καὶ αὐτὸ γινότανε ταχτικά. Μέρα παρὰ μέρα θάβρισκε πρόφασιν γιὰ νὰ μείνῃ στὸ σπιτί μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ εἶναι κοντὰ στὰ κορίτσια. Ποῦ τώρα πιά ὀρεξη γιὰ διάβασμα. Καθότανε καὶ τώρα σάν πρῶτα κάθε βράδυ κοντὰ στὸ τζάκι μὲ τὸ βιβλίο στὰ χέρια, μὰ ὁ νοῦς του δὲν εἶτανε στὸ βιβλίο, ταξίδευε, καὶ τὰ

Ἐκεῖ, μέσα σ' ἓνα ὀλόφωτο στεφάνι ἀπὸ ἀχτί-νες, τὸν κέρασε μὲ τὸ χρυσὸ ποτήρι τὸ ἀθάνατο νερὸ ποὺ μίθωσε τὸ βασιλόπουλο. Κοίταξε κάτω μιὰ ματιά καὶ ὅλα τοῦ φάνηκαν μικρὰ καὶ ταπεινὰ καὶ σκεπασμένα ἀπὸ μάρμαρ καταχνιά. Τριγύρω του, παλάτια, κόσμοι ἀπὸ φῶς. Ἡ νύφη μέρα νύχτα τοῦ ἐφέλνε τὴ δόξα του.

*

Τὸ βασιλόπουλο γιὰ κάμποσο καιρὸ ξέχασε καὶ τὴ βασιλοπούλα καὶ τὸ στοίχημά της καὶ ἄλλο δὲ συλλογιζότανε παρὰ τὴν ἐφτυχία του

Μιὰ μέρα ὅμως εἶπε:

— Πόσο πιὸ ἐφτυχισμένος θὰ εἴμουν νὰ πῆγαι-να καὶ στὴ βασιλοπούλα τὸ ἀθάνατο νερὸ ποὺ μοῦ-δωκε νὰ πιῶ!

Ἡ νύφη ζηλιάρα τοῦ ἀπάντησε:

— Ἀχάριστε! Δὲ φτάνει ποὺ ἀπόχτησες ἐσὺ τῆς δόξας τὴν ἀθανασία;

— Ὅταν δὲν μπορῶ νὰ τῆς δώκω ἄλλονου, τί νὰ τὴν κάμω! εἶπε μὲ καημὸ τὸ βασιλόπουλο.

— Τὸ ἀθάνατο νερὸ δὲ δίνεται, εἶπε ἡ νύφη θυμωμένη. Ὅποιος θέλει, πρέπει ν' ἀναβεῖ ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ πιεῖ.

— Ὅα τῶδρω τὸ λοιπὸν ἄλλου ἐκείνο ποὺ ζητῶ, εἶπε τὸ βασιλόπουλο καὶ τὴν παράτησε νὰ κλαίει στὸ βουνό.

*

Ἀμέσως χάθηκε καὶ τὸ βουνὸ καὶ ἡ νύφη καὶ τὸ φῶς.

Μιὰ ἄβυσσος ἀνοίχτηκε μπροστὰ του καὶ σαράντα μάγισσες σ' ἓνα γχεμνὸ καὶ τρισβαθὸ λαγκαδι, πήγαινε ἔλα, κάτσε σήκω, σθῆσε ἀναψε, φωτίε, καζάνια, κατσαρόλες καὶ κατσαρολάκια, μαγειρεύανε, σερβίρανε, σάν νὰ εἶτανε γάμος μεγάλος.

Μέσ' ἀπὸ μιὰ πέτρα στάλα στάλα ἔσταζε ἓνα νερὸ καὶ τὸ νερὸ ἀπὸ οἱ μάγισσες μαλόνανε πιά νὰ τὸ πρωτοπάρει νὰ τὸ ἔχει· στὸ μαγεύμα τῆς.

Βάζοντας στὸ δαχτυλίδι ἑάση, ποὺ τοῦ δώκανε τὰ φίδια, εἶπε μέσα του τὸ βασιλόπουλο.

— Κι ἀπὸ ἀθάνατο νερὸ θὰ εἶναι...

Καὶ κατέθηκε μὲ κόπο καὶ μὲ θέληση τὴν ἄβυσσος.

*

— Τί κάνετε ἀπ' αὐτοῦ, καλὲς ἀρχόντισσες, ἀρώτησε.

— Δὲ βλέπετε; τοῦ ἀπάντησε ἡ γεροντότερή

χτυπημένος.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς κεῖνο τὸ βράδυ τρόμαξε νὰ ξενοχτίσῃ. Νύχτα βαθιά ἡ Ἀγγέλω ἔκουσε κλάμματα στὴ διπλανή κάμαρα· ἐξύπνησε καὶ τὴν ἀδερφή της καὶ τῆς εἶπε σιγὰ·

— Ἄκουσε μοῦ φαίνεται· πῶς ὁ Βασίλης κλαίει· τί νάχη τάχατες;

Ἀφουγκραστήκανε καὶ οἱ δύο ὁ Βασίλης ἐκλαιγε καὶ ὅσο προσπαροῦσε νὰ πνίξῃ τὰ δάκρυα τόσο κεῖνα ξεχειλίζανε. Νὰ σπάσῃ τὸ στήθος του. Τοῦρχότανε νὰ σκουῖν, νὰ σκίσῃ τὴν πέτρα μὲ τίς φωνές του γιὰ νὰ ξανασάνῃ, νὰ ξαλαφρώσῃ ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ τὸν ἐπλάκωνε. Γιατί; Ποῖος εἶταν ὁ πόνος του; Κι αὐτὸς δὲν ἤξερε τί ἤθελε. Μέσα του μόνο ἐνοιῶθε κάτι νὰ βράζῃ, κάτι νὰ τὸν σπάζῃ, ἓνα χτύπο στὴν καρδιά, μιὰν ἀπελπισιὰ μαύρη· τὸ στόμα του τὸν νοιῶθε πικρό.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὰ ρούχα πρὶ νὰ φωτίσῃ. Τὰ μάτια του κόκκινα, πρησμένα ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια καὶ ἀπὸ τὸ κλάμα. Ἡ Ἀγγέλω περίεργη τὸν ῥώ-τησε.

μάτια του τίς πιὸ πολλές φορές μένανε καρφωμένα πάνω στὴ Φῶτω.

— Σίγουρα ἔρωτα ἔχει μαζί μου, εἶπε τῆς ἀδερφῆς της.

Μιὰ μέρα γιὰ νὰ γελᾷσῃ τοῦ εἶπε·

— Σέρεις, Βασιλάκη, πῶς ὁμόρφηδες;

Κεῖνος κοκκίνησε σὰ ντροπιασμένος καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

Ἀπὸ τότες ἄρχισε νὰ προσέχῃ τὸν ἑαυτοῦ του· χτυπιζότανε δύο καὶ τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα βρέχοντας τὰ μαλλιά του μὲ μπόλικο μυγδαλόλαδο, ἀγόρασε μὲ μιὰ δεκάρα καὶ ἓνα στρουγγυλὸ καθρεφτάκι τῆς τσέπης καὶ ὅπου στεκότανε καὶ βρισκότανε τῶ-βγαζε καὶ κοιτάζονταν. Ὅσο γιὰ τὴν φουαρμόνια δὲν τὴν ἄφινε ἀπὸ τὰ χέρια του· μὰ δὲν ἤξερε νὰ τὴν παίξῃ καλὰ καὶ ὅλη ἡ γειτονιά παραπονοῖεταν πῶς ἔχασε τὸν ὕπνο της. Μόνο ἡ Φῶτω ἔκανε πῶς φχαριστιότανε γιὰ τὴν καταλάβανε πῶς ὅλα γιὰ δαύ-τηνε γίνονταν. Στὸ σχολεῖο ἀργὰ καὶ κάπου φαινότανε· ἔφτανε τώρα νὰ ντικρύσουν ἀπὸ μακριὰ τὴ λαδωμένη χωρίστρα του οἱ συμμαθητὰδες του γιὰ νὰ ριχίσουνε τὰ γέλια, ἐνῶ ἐκεῖνος τοὺς φοβέριζε μὲ τὴ

τους. Μαγειρεύουμε τὰ πιδὲ μεγάλα ἔργα πού ἀπο-
θανατίζουνε τὸν ἄνθρωπο.

— Μπορῶ κι ἐγὼ νὰ πάρω ἀπὸ τὸ νερὸ ἀφτό;

— Ἀφοῦ κατόρθωσες νὰ φτάσεις ὡς ἰδῶ μὰ
θαίνοντας τὴν τέχνη μας, θὰ πάρεις.

Τὸ μικρὸ τὸ βασιλόπουλο ἐπέταξε ἀπὸ τὴ
χαρὰ του.

— Τέλος πάντων, εἶπε, βρῆκα τὸ ἀθάνατο νερὸ
πού παίρνεται καὶ δίνεται!

Κι ἀμέσως ἔπιασε δουλιὰ. Δουλιὰ, δουλιὰ, πο-
λεμοῦσε ἀκατάπαρτα. Σὲ λίγα χρόνια ἔμαθε τὴν
τέχνη.

— Ἀς τὸν βάλομε νὰ μαγειρέψει, εἶπαν οἱ μά-
γισσες.

— Τί νὰ τοῦ βάλωμε;

— Μιὰ Ὁραϊὰ Τέχνη.

— Δύσκολο φαγί.

— Μιὰ Ἀρετὴ λοιπόν.

— Τὴ Σταθερότη νὰ τοῦ βάλωμε πού τοῦ
ἀξίζει.

Καὶ καθίσανε στὸ γύρο ὅλες γιὰ νὰ δοῦνε τὸ
μαγεῖρεμα τοῦ βασιλόπουλου.

*

Σὲ μιὰ στιγμή εἶτανε καμωμένο.

— Εὐγε! εἶπαν οἱ μάγισσες. Πήγαινε τώρα
στάξε του νερὸ νὰ γείνει ἀθάνατο καὶ τάξε το σ'
ὅποιον θέλεις!

— Στὴ βασιλοπούλα μου! ἐφώναζε τὸ βασιλό-
πουλο ὅλο χαρὰ.

— Χαχά! χαχά! γελάσανε οἱ μάγισσες. Εἶναι
ἀργά. Ἐκείνη εἶναι τώρα χρόνια πού παντρεύτηκε.

Τὸ βασιλόπουλο ἀποσβολώθηκε. Ἀπογοητευμένο
πέταξε καὶ τὸ φαγί τῶ μάγισσῶ καὶ τῶ φιδιῶ τὸ
δαχτυλίδι καὶ... ξυπνώντας μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα
φώναξε:

— ΔΙΨΩ!...

Εἰκοσιεξή τοῦ Ὀκτώβρη 1905.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΦΥΤΙΑΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

Ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀριθ. 82.

μαγκούρα του ἂν δὲ σωπαίνανε. Στὰ μαθήματ' κα-
τάντησε πιά δὲ τελευταῖος. Ὁ μπάμπας του κάθε
φορὰ πού περνοῦσε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἐφρυγε μὲ τὴν
καρδιά καημένη.

Περάσανε μῆνες.

Οἱ ἐξετάσεις ζυγώνανε κι ὁ Βασίλης ἐλπίδα πιά
γιὰ προβιθασμὸ καμμιά δὲν εἶχε. Μιὰ σκέψη
τώρα τονὲ βασάνιζε. μιὰ σκέψη πού σὰν τρι-
βέλι τοῦ τριβέλιζε τὸ νοῦ νυχτομερίς. Λογάρ-
ριαζε νὰ κουδεντιάσῃ τῆς Φώτῳς νὰ τὴν ξεμω-
ναχίσῃ πουθενὰ νὰ τῆς εἰπῇ τὰ ὅσα εἶχε στὴν
καρδιά του νὰ πλώσῃ μπροστά της τὸν πόνο του πέ-
λαγο, νὰ τῆς ξανοίξῃ τοὺς καημούς του βρύσας γιὰ
δαύτηνα. Μὰ τοῦλειπε ἡ δύναμη γιὰ μιὰ τέτοια ζο-
μολόγησι καὶ κάθε φορὰ πού τάποφάσιζε σὰν ξεκι-
νοῦσε τὰ γύνατά του κοδοῦτανε κι ἄρχιζε νὰ τρέμῃ
ὀλοστηνός. Ἀποφάσισε νὰ τῆς γράψῃ. Ὅτι εἶχε
νὰ τῆς εἰπῇ μὲ τὴ γλώσσα θὰ τῆς γράφε σὲ μιὰν
ὁμορφὴ κόλλα χαρτί, θὰ τῆς κλείνει σ' ἑνὲν φάκελλο,
θὰ παραμύθευε μιὰ ὥρα πού νὰ εἶναι μονάχη της,
θὰ τῆς παρουσίαζε τότε τὸ γράμμα καὶ θὰ τῆς
εἶλε.

Ἀφῶτῳ, διάβασε το αὐτὸ τὸ γράμμα· εἶναι γιὰ

ΣΚΛΑΒΑ

— Τί νὰ τὰ κάνω τὰ φλωριά
Τὸ βιδὸς καὶ τὰ παλάτια,
Σὰ δὲ φιλιῶ τὰ χεῖλή σου
Καὶ τὰ γλυκιά σου μάτια;

— Ἐοῦ'σαι ἀφέντης, βασιλιάς,
Κεῖν'μαι σκλάβα, δούλα,
Σπαθὶ στὸ χέρι σου βασιῶς
Γιὰ μιὰ φτωχὴ καρδοῦλα.

Κάλλιο παρὰ γιὰ νὰ μὲ 'δῇς
Μέσα στὴν ἀγκαλιά σου,
Ξερίζωσέ μου τὴν καρδιά
Καὶ ρίχ' τη στὰ σκυλιά σου.

ΒΑΡΒΕΝΤΗΣ

ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ «ΑΓΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ» (1)

Α'.

Καλὸν'ε τ' «Ἄγιος ὁ Θεὸς» καλὸν'ε κι' ἄς τὸ πούμε.
Καλὸν'ε, κι' ἄς τὸ ψάλλουμε κι' ἄς τὸ διαμαρτυ-
ροῦμε. (2)

Κι' ὅπου τὸ λέει σώνεται, κι' ὅπου τ' ἀκούει ἀγιάζει,
Κι' ὅπου τὸ καλοαφοκραστῇ παραδείσο θελά'ῃρει,
Ποῦ καὶ οἱ ἀγγέλοι λειτουργοῦν κι' οἱ ἀποστόλοι ψάλ-
λουν,

Στοῦ παραδείσου τῆς ἐκκλησιῆς καὶ στάγια μονα-
στήρια

Ψάλλοντας τ' «Ἄγιος ὁ Θεὸς» καὶ τὴν «τιμιωτέρα».

Β'.

Καὶ τοῦ Δεσπότη μας Χριστοῦ τὰ πάθη θὰ νὰ πούμε.
Ἄφτός στὴ γῆς κατέβηκε, σὰν ἄνθρωπος ἐφάνη.

1) Τὴ μεγάλη σαρκωσὴ οἱ γυναῖκες στὰ χαρὰ τῆς
Κέρκυρας, ἀπὸ εὐλάβεια, δὲν τραγουδοῦν, μόνο ψάλλουν
λυπητερά τοῦτο τὸ ποίημα πού ἐγχειρίστηκε ὁμοῦς κάποι
κάπου νὰ τὸ διορθώσουμε καὶ νὰ τὸ ταχτοποιήσουμε. Τὸ
παρουσιάζουμε σὰν ἀπόσπασμα, κανενὸ μεγάλο τραγου-
διοῦ, πού ἐπῆγε χαμένο.
2) Παραλλαγή: «καλοναρχοῦμε».

σένα» κι αὐτὸς θὰ πῆγαινε νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὴ ντρο-
πὴ του.

Μὰ πόσο δὲ βασανίστηκε ὅσο νὰ καταφέρῃ τὸ
γράμμα. Ἐγγραφε κι' ἐσκίζε. Κανένα σκίδιο δὲν ἔλεγε
αὐτὸ πού ἐνοιθε στὴν καρδιά. Ἄλλα ἤθελε νὰ πῇ
κι ἄλλα ἔλεγε· ἀμὰ τῷδελε γράμμινά θύμωνε μὲ
τὸν ἑαυτὸ του καὶ χτύπαγε τὸ κεφάλι του γιὰτὶ νὰ
μὴ μάθῃ καλλίτερα γράμματα. Ἀ λαχτάρησε γιὰ
σπουδὴ εἶτανε στὴν περιστάσει αὐτῇ πού ἤθελε νὰ
δείξῃ τὴν καρδιά του καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸ κατα-
φέρῃ.

Ἐπείσε νὰ κοιμηθῇ ἀπελπισμένος, μὰ καὶ στὸ
στρώμα, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα τὸ γράμμα σκε-
διάζε. Κάποτε σὰ νὰ τοῦ ἄρσει. Τινάζεται τότε
ἀπάνω κι ὅπως εἶτανε μισόγδυτος κάθεται στὸ τρα-
πέζι. Ἐνα λυχναράκι τοῦ φέγγει πάνω ἀπ' τὸ κε-
φάλι του. Γράφει, γράφει· ἡ πέννα του αὐτὴ τὴ φορὰ
τρέχει.

Ἡ κυρὰ Κωνσταντῖνα δὲν εἶχε ἀκόμη ἀποκοι-
μηθῇ. Βλέποντας πῶς στὴν ἄλλη κάμαρα ὑποψιά-
στηκε καὶ σηκώθηκε νὰ δῇ τί τρέχει. Πατώντας
στὰ νύχια ζύγωσε στὴν πόρτα κι' ἔβαλε τὸ μάτι

Καὶ διὰ λόγου μας [λοιπόν] ἔπρεπε νὰ πεθάνει.

Κάτου στὰ Γεροσόλυμα, στ' ἁγίου Κυρίου τὸν τάφο,
Ἐκεῖ δέντρο δὲν ἦτανε καὶ δέντρο ἐφανερώθη·
Τὸ δέντρον ἦτανε ὁ Χριστὸς, κι' οἱ κλώνοι οἱ Ἀπο-
στόλοι,

Τὰ φύλλα ἦταν οἱ μάρτυρες, κι' οἱ ρίζες οἱ προφῆτες,
[Ποῦ τὸ Βαγγέλιο πρόλεξαν καὶ] τοῦ Χριστοῦ τὰ
[πάθη]. (3)

Σὰν κλέφτη τὸν ἐπιάσανε καὶ σὰ ληστὴ τὸν παίρνουν
Καὶ σὰν ἄρνι στὸ μακελλιὸ ἔτσι τὸν μαρτυροῦν.

Τετράδι τὸν ἐπιάσανε, Πέφτη τότε διατάζουν,

Παρασκευὴ τ' ἀπόγιομα πᾶνε νὰ τὸν σταυρώσουν.

Τοῦ Φαρκῶ ἐστείλανε περόνια νὰ τοὺς κάμει,

Ἐκεῖνοι τοῦπαν τέσσαρα κι' ἐκεῖνος κάνει πέντε.

«Σὺ Φαρκῶ πού τῆκαμες ἐσὺ νὰ μᾶς διδάξεις».

— «Τώρα πού μοῦ τὸρίσατε, ἐγὼ θὰ σᾶς διδάξω:

Τὰ δυὸ βάλτε στὰ πόδια του, τὰ δυὸ στὰ χεῖρά του
[χέρια,

Καὶ τῆλλο τὸ φαρυκαρὸ βάλτε το στὸ πλευρὸ του,
Νὰ δρᾷμει αἷμα καὶ νερὸ, νὰ πικραθεῖ ἡ καρδιά του».

Σὰν τὸμαθε ἡ Δέσποινα ἔπρεπε δειλικραμένη.

— «Τρεχάτε τρεῖς γειτόνισσες, οἱ πλέον ἀγαπημένες.

Νὰ τήνε ξεδειλιάσετε τὴ Δέσποινα τοῦ κόσμου».

Ἐτρεξαν τρεῖς γειτόνισσες, τρεῖς ἄγιες γυναῖκες,

Τ' ἁγίου Λαζάρου ἡ ἀδερφή, τ' ἁγίου Ἰακώβου ἡ
[μάννα,

Ἐτρεξε κι' ἡ Μαγδαλινὴ, πού ἦταν προαγιασμένη-

Ἐρχεται ἡ μιὰ μὲ τὸ νερὸ, κι' ἡ ἄλλη μὲ τὸ μύσχο.

Ἡ τρίτη μὲ ροδόσταμο γιὰ νὰ τὴ συνεφέρουν.

Ἐπιάσαν τὸ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι,

Καὶ τὸ στρατὶ τῆς ἔφερε μὲς τοῦ ληστῆ τὶς πόρτες.

Βρίσκουν τὶς πόρτες κλειδωτές, καὶ τὰ κλειδιά παρ-
[μένα,

Καὶ τὰ παραθυράκια τῆς σφιχτὰ μανταλωμένα.

Ἡ Παναγία γονάτισε καὶ τὸ σταυρὸ τῆς κάνει,

Κ' ἡ πόρτα ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἄνοιξε μοναχὴ τῆς.

Τηράει δεξιά, τηράει ἄριστε, κανέναν δὲ βλέπει,

Γυρίζει καὶ ματατηρᾷ βλέπει τὸ Ἀι-Γιάννη.

— Μὲγ' Ἀι-Γιάννη Πρόδρομε, καὶ μαθητὴ τοῦ Γιοῦ
[μου, (4)

Μὴν εἶδες τὸν υἱόκα μου κι' ἐσὲ τὸ Δάσκαλό σου;

— «Θαυμάζομαι σε, Δέσποινα, τὰ λόγια πού δη-
[γάζαι.

3, Παραλλαγή: «Ποῦ προφητεῖαν Βαγγέλιο γιὰ τοῦ
Χριστοῦ τὰ πάθη».

4) Παραλ. «καὶ βαπτιστὴ τοῦ Γιοῦ μου».

στὴν κλειδαρότρυπα. Εἶδε τὸ Βασίλη νὰ γράφῃ. Ἀ-
πόρησε. Στάθηκε νὰ δῇ τί θάποινῃ. Ὁ Βασίλης
ἔμεινε ὥρα πολὺ σκυμμένος στὸ τραπέζι. Ἐπειτα
πῆρε τὸ γράμμα στὰ χεῖρά του, τὸ διάβασε λέξη μὲ
λέξη, τὸ ξαναδιάβασε μιὰ δυὸ πέντε ἑκατὸ φορές,
τὸ δίπλωσε προσεχτικὰ κι' ἔπειτα τόχωσε στὰ φύλλα
ἐνὸς βιβλίου πού νὰ μὴ φαίνεται.

— Γράμμα ἔγραψε γιὰ ποιόνε τάχατες; εἶπε
μὲ τὸ νοῦ της.

Ὁ Βασίλης φχαριστημένος ἔσθησε τὸ πῶς καὶ χώ-
θηκε πάλι στὰ ρούχα. Ἡ γριὰ Κωνσταντῖνα μπῆκε σ'
ἐννοια. Τὸ πρῶτ' εἰς φανέρωσε τίποτις σὲ κανένα. Μὰ
σὰν ἔφυγε ὁ Βασίλης γιὰ τὸ σχολεῖο μπῆκε στὴν
κάμαρά του, ἔψαξε, βρῆκε τὸ βιβλίο καὶ πῆρε ἀπὸ
μέσα τὸ γράμμα. Ἐβαλε τότε τὰ γυαλιά της κι
ἄρχισε νὰ διαβάζῃ. Τὸ γράμμα εἶτανε γιὰ τὴ Φῶτῳ,
τὴν κόρη της. Στὸ ζήτημα αὐτὸ ἡ γριὰ Κωνσταντῖνα
δὲ χωράτεθε. Σκύλλιασε.

— Ἀκούς ἐκεῖ—εἶλε—σακάτης ἄνθρωπος καὶ
νὰ μὴ ντρέπεται ἄς κοπιᾷ τὸ μεσημέρι καὶ σοῦ
τονὲ σιγυρίζω κατὰ πῶς τοῦ ταιριάζει.

Τὸ μεσημέρι γύρισε ὁ Βασίλης χαρούμενος λο-

Ποῖός ἔχει στόμα νὰ τοῦ εἰπῇ, καρδιά νὰ τοῦ μι-
[λήσει ;
(Ποῖόνε βαστάει ἡ καρδοῦλα του νὰ σοῦ τὸ μολο-
[ήσει ;]

: Θωρεῖς ἐκεῖνο τὸ βουνό, τὸ μαυρο-ἀρχινιασμένο,
Ὅπου ἔχει ἀντάρα στὴν κορφή καὶ κατακνιά στὸν
[πάτο ;

Ἐκεῖ ἔνε μάννα ὁ Γιόκας σου, καὶ μένα ὁ Δάσκα.
[λός μου.

Βαστάει καρφιά στὰ πόδια του, καρφιά στὰ δύο του
[χέρια,

Βαστάει καὶ στὴν κεφαλὴ ἀγκαθινὸ στεφάνι,
Βαστάει καὶ στὴ ζώση του ἀγκαθινὸ ζωνάρι».

— «Χριστέ καὶ πῶς τάπομεινες τάγκαθινὸ στεφάνι ;»

— «Τάπομεινα τὸ βάσταξα γιὰ τὴ Χριστιανοσύνη.»

— «Χριστέ καὶ πῶς τάπομεινες τάγκαθινὸ ζωνάρι ;»

— «Τάπομεινα τὸ βάσταξα γιὰ τὴ Χριστιανοσύνη.»

— «Χριστέ καὶ πῶς τάπομεινες τὰ φλιβερα μαρ-
[τούρια ;»

— «Τάπομεινα τὰ βάσταξα γιὰ τὴ Χριστιανοσύνη(δ)»

— «Γιὰ νὰ γεννιῶνται Χριστιανοὶ καὶ νὰ πιστεύου
[ἐμένα».

Ἡ Δέσποινα σὰν τᾶκουσε ἔπεσε δειλιασμένη.

Καὶ ποῦ γκρεμὸς νὰ γκρεμιστεῖ, καὶ ποῦ βουνὸ νὰ
[πέσει,

Καὶ ποῦ μαχαίρι δίκωπο νὰ σφάζει τὴν καρδιά της
Καὶ ποῦ ποτάμι σύβολο στὴ δίπλα του νὰ πέσει ;

Κ' ἐκεῖ ἀποκρίθηκε ὁ Χριστός, ποῦτουνε σταυρω-
[μένος :

«Μάνν, καὶ ἂ δείξεις τὸν γκρεμὸ, γκρεμίζονται οἱ
[μανάδες,

«Μάνν, καὶ ἂ δείξεις τὸ σφγχρό, σφάζονται οἱ ἀδερ-
[φάδες

«Μάνα, καὶ ἂ δείξεις τὸν πνιμό, πνίγεται ὅλος ὁ
[κόσμος.

«Μάνα μου, σύρε στὸ κελλί, κάμε τὴν προσευχὴ σου.

«Βάλε κρασί μὲς στὸ γυαλί, καὶ ἀφράτο παξιμάδι,

«Καὶ δόσε τὲς παρηγοριές γιὰ τὲς καυμένες μάνες.

«Καὶ τὸ μεγάλο Σάβανο νῆρθεις νὰ μ' ἀπαντήσεις,

[«Ποῦ λειτουργοῦν οἱ ἐκκλησιές καὶ ψάλλουν οἱ πα-
[πάδες,]

«Τότες καὶ σύ, μητέρα μου, θᾶχεις χαρὲς μεγάλες».

Κι' ἀπὸ τὸν πόνο ἐσώθηκε (δ), καὶ ἀπ' τὰ μαρτύ-
[ριά του

δ) Παραλ. «Ἐγὼ γιὰ σὰς τάπομεινα καὶ γὼ σὲς ὁρ-
μηνεύω».

δ) Παραλλ. «Κι' ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ Χριστοῦ...
«Ἄλλῃ. «Κι' ἀπὸ τὸν πόνο πέθανες»...
«Ἄλλῃ. «Κι' ἀπὸ τὸν πόνο τέλειωσες»...

γχαρίζοντας πῶς θᾶδινε τῆς Φώτης τὸ γράμμα.
Μὰ μόλις πάτησε τὸ πόδι στὴν ὀξόπορτα καὶ ἀκού-
στηκε ἀπὸ μέσα ἄγρια ἡ φωνὴ τῆς κυρὰ Κωσταν-
τίνας.

— «Ὁζω, βρωμιάρη, γλήγορα νὰ μαζώξης τὰ
παλιόρουχά σου καὶ νὰ ξεκουμπιστῇς ἀπ' ἐδῶ.

Κέρωσε ὁ Βασίλης. Ὁ κόσμος τοῦ ἤρθε ἄνω
κάτω. Ἄγνα δὲν ἔβγαλε. Κοίταξε νάντικρύση που-
θενὰ τὴ Φώτῃ, μὰ κείνη χωμένη στὸ βάθος τοῦ
σπιτιοῦ οὔτε φάνηκε πουθενὰ ὅλη κείνη τὴ μέρα.

— Νὰ μείνω λίγες μέρες τουλάχιστο νὰ δώσω
ἐξέταση, τόλμησε μόνο νὰ πῇ μὲ φωνὴ ποῦ ἔβγαине
σὰν ἀπὸ τὸν Ἄδη. Μὰ κείνη ποῦ νᾶκούση. Ἀφρίζε
καὶ μάντζε.

— Τώρα ἀμέσως πρὶ σ' τὰ πετάξω στὸ δρόμο.

Ὁ Βασίλης ἄρχισε νὰ μαζέβῃ ἕνα ἕνα τὰ ρού-
χα του, ἐνῷ ἀπὸ τὰ μάτια του σταλάζανε χοντρά,
καυτερὰ δάκρυα. Φορτωμένος ἔπειτα τὸ μπογαλάκι
μὲ τὰ ρούχα πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριὸ του. Κα-
νεὶς δὲν τοῦ μίλησε, κανεὶς δὲν τὸν ἀποχαιρέτησε.

Ἡ μέρα εἴτανε συννεφιασμένη, παγερή. Ὁ βορ-
ριάς τινάζε ἀπὸ τὰ δέντρα τὰ φύλλα καὶ σκόρπιζε

Ἐχάθη ὁ ἥλιος σβύστηκε· ἐχάθη τὸ φεγγάρι,
Ἡ μέρα ἐσκοτείνιασε, καὶ ἡ γῆς ἀνατρομάζει,
Τὰ μάρμαρα ἐραΐσανε καὶ οἱ πέτρες ἐδακρύσαν,
Ἡ θάλασσα ἐβούρκωσε, τὰ δέντρα ἐπροσκυνῆσαν,
Κ' ἐκεῖνα τᾶνομα σκυλιὰ δὲν ἐμετανοοῦσαν.

Ἀπόσπασμα Γ'.

Ἐγύρεψε τοῦ Χάροντα νὰ ἰδεῖ τὸν κάτου κόσμο,
Νὰ ἰδεῖ πλουσιούς, νὰ ἰδεῖ φτωχοὺς, νὰ ἰδεῖ πῶς
[ἔπερνουνε,

Νὰ ἰδεῖ καὶ τοὺς φιλάργυρους στὴν πίσσα στὸ κατράμι·
[— Κάνουν τὴν πίσσα πάπλωμα καὶ τὸ κατράμι

[στρώμα

Καὶ τὸ ριτσινοτόμαρο κάνουν προσκεφαλάρη·

Δὲν τᾶξερεις, ἀμαρτωλέ, πῶς ἔχεις νὰ πεθάνεις ;

Νὰ πᾶς τὸ βράδι στὸ σπερνὸ καὶ τὴν αὐγὴ στὸν
[ἔσθρο,

Καὶ στὴν ἀγία λειτουργίᾳ, ποῦ τρέμει ἡ γῆς καὶ ὁ
[κόσμος ;

Νὰ λένε τάχειλάκια σου, νὰ ψάλλουν οἱ ἀποστόλοι,
Νὰ δίνε· τὸ χεράκι σου, νὰ γράφουν οἱ ἀγγέλοι ; —]

Ἐγύρεψε τοῦ Χάροντα κλειδιά τοῦ παραδείσου,

Ἐκεῖ ἔνε τὰ μικρὰ παιδιὰ, ψηλὰ σὰν κυπαρίσσια,
Παίζουν μὲ τὸ χρυσόμνηλο καὶ λημονοῦν τὲς μάνες.

Δ. ΣΠΙΓΓΟΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεῖ

ὅτι αὐριον ἡμέραν Δεκέτεραν καὶ ὥραν 3ην Μ. Μ.
συγκροτεῖται ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τρα-
πέζης ἡ προκηγεληθεῖσα τακτικὴ Συνέλευσις τῶν με-
τόχων, εἰς τὴν παρακαλοῦνται νὰ παρευρεθῶσιν οἱ
κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιοῦμενοι
νὰ μετᾶσχωσιν αὐτῆς καὶ οἱ εἰδικοί καὶ οἱ εἰδικοί
τούτων ἀντιπρόσωποι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Φεβρουαρίου 1906.

Ὁ Διοικητής

Σ. Στρογγίτ

ΘΙΑΦΙ

Τὸ περισσότερο θιάφι τοῦ κόσμου μᾶς τὸ προ-
μηθεῖον τώρα οἱ μίνες τῆς Σικελίας. Ἡ πηγὴ τους
εἶναι ἡφαίστεια, καὶ στὴν Κατάνια, Γιογέντο, Παλέρ-
μο, Καλκασινέτο, δίνουνε δουλιὰ σὲ 30,000 ψυχὰς

κρύα ἀντριχιόματα. Καθὼς περπατοῦσε σκύφτον-
τας τὸ κεφάλι, ὅλο τὸ παρελθὸ μὲ τίς πίκρες καὶ
τὰ φαρμάκια του περνοῦσε ἀπ' ὀμπρὸς του. Τυρα-
γνισμένη ζωὴ. Θυμῆθηκε τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του
— τί καταφρονεμένη κηδεῖα — θυμῆθηκε τὴ μέρα ποῦ
πήγαине στὸ χωριὸ νὰ ζητήσῃ λημοσύνη ἀπὸ τὸ
μάρμαπα του. Συλλογιότανε πῶς θὰ τὸν ἀντικρύσῃ,
τί θὰ τοῦ πῇ.

Πέρασε καιρός. Μιὰ μέρα συναπαντηθήκανε στὸ
παζάρι ὁ γέρο Παῦλος καὶ ἡ κυρὰ Κωσταντίνια. Χαί-
ρετηθήκανε καὶ δώσανε τὰ χέρια.

— Αἱ· τί γίνεται ὁ προκομμένος ὁ ἀνεψιός σου ;
Κι ὁ γέρο Παῦλος θλιβερά

— Τώρα πιά σ' ἄφισε χρόνους ἐδῶ καὶ δύο
μήνου.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

καὶ βγάζουν κάπου 400,000 τόνους τὸ χρόνο. Ὁλό-
κληρο δίχτυ ἀπὸ μακρινόρια εἶναι σκαμένο διάμεσα
τῆς ὕλης καὶ μ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μεγάλα θαλάμια μὲ
[ἴψος συχνὰ ὡς 100 ποδάρια καὶ μὲ θαφένιες κο-
λῶνες στὴ μέση ὡς στηρίγματα τοῦ ταβανιοῦ.
Ὅτα βγάζουν τὸ ὄρυχτό—θιάφι μὲ γῶμα ἀνακατω-
μένο—μέσα ἀπὸ τὰ λαγούμια, τὸ στρώνουνε σὲ
λάκκους πετρώστρωτους καὶ πετροτοιχιστοὺς μὲ τὸ
πάτωμά τους κατηφορικό, ἔπειτα τὸ σκεπάζουνε μὲ
σκουπίδια ποῦ τ' ἀνάβουν ἀπὸ πάνο. Τότες μέρος
τοῦ θιαφιοῦ ἀνέβει καὶ παράγει ζέστα ἀρκετὴ νὰ
λιώσῃ τὸ περισσότερο θιάφι ποῦ βρίσκεται μέσα στὸ
ὄρυχτό, καὶ ἔτσι λιωμένο τὸ θιάφι κατασταλάζει
κάτου στὸ πάτωμα τοῦ λάκκου ἀπὸ κεῖ χύνεται
σὲ καλούπια ποῦ χωροῦν ὡς ἕνα καντάρι τὸ καθένα.
Μὲ τὸν ἀπλὸ ἀπὸ τὸν τρόπο τραβοῦνε σὲ θιάφι 10 ὡς
20 τὰ ἑκατὸ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ὄρυχτος.

Δὲν ὑπάρχει ἔως στὸν κόσμον μίνα πιδὸ περίερ-
γη ἀπὸ τὴ μίνα τοῦ θιαφιοῦ μέσα στὸν κρατήρα
τοῦ Ποπακαταπέτλι τοῦ Μεξικοῦ, σὲ ὕψος 18,000
ποδάρια ἀπὸ τὴν ἀπανωσιὰ τῆς θάλασσας. Πᾶν
τώρα 400 χρόνια πέντε συντρόφοι τοῦ Κορτές, τοῦ
Ἰσπανοῦ καταχτητῆ τοῦ Μεξικοῦ, μὲ ἀρχηγὸ τὸ
Φραγκίσκο Μοντάνο σκαρφάλωσαν ὡς στὸν κρατήρα
ζητώντας θιάφι γιὰ μαρμαροῦ, γιὰτὶ εἶχαν ξοδιάσει
ὅλο τους τὸ μαρμαροῦ ποῦ ἔφεραν ἀπὸ τὴν Ἑβρώπη.
Ὁ κρατήρας ἔχει γύρω ὡς 3 1/2 μίλια καὶ βάθος
800 ὡς 1000 ποδάρια, ὅπου μιὰ σκοτεινὴ φλόγα
καίει καὶ τινάζει θιαφένιο ἀχνὸ ψηλὰ, ποῦ κρυώ-
νοντας καθὼς ἀνέβαινε κρουττχλλώνει καὶ πέφτει
στὰ πλεθρὰ τῆς μηχαντενίας γούδας. Ὅταν οἱ Ἰ-
σπανοὶ μὲ τὰ πολλὰ ἀνέβηκαν ὡς στὰ χεῖλια τοῦ
κρατήρα, τραβήσανε λαχνὸν, καὶ ἔπρεπε τοῦ Μοντάνου
τοῦ Ἰδιοῦ νὰ κατεβεῖ μέσα σ' ἕνα καλάθι κάτου στὴ
οριχτὴ ἐκείνη ἄβυσσος, ὅπου τὸν ἀμόλησαν οἱ συν-
τρόφοι του ὡς σὲ βάθος 400 ποδάρια. Ἀπὸ ἐγίνε
ξανά καὶ ξανά, ὡς ποῦ μαζέψε ὁ παλικαρὸς Ἰσπα-
νὸς ἀρκετὸ θιάφι γιὰ τίς ἀνέχες τοῦ στρατοῦ. Τὸ
ἀντραγάθημα φημίστηκε πολὺ σ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ,
μὰ ἡ δουλιὰ εἴταν τότε κοπιηστικὴ καὶ ἀργή, ποῦ
στὴν ἀναφορὰ του πρὸς τὸν βασιλεῖα ὁ Κορτές, πε-
ριγράφοντας τὸ περιστατικόν, εἶλεγε πῶς ἐφκολώ-
τερο εἴτανε νὰ φέρῃ τὸ μαρμαροῦ τοῦ ὅλο τὸ δρόμο
ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν.

Ὡς τόσο τὸ θιάφι εἶναι σπάνιον στὸ Μεξικόν, καὶ
ἔπειτα ἡ ἰδέα νὰ κατεβεῖ καὶ νὰ γυμνώσῃς τὸ
Ποπακαταπέτλι, ἀπὸ τὸ θησαυρὸ τοῦ εἶχε κάτι τι
ρωμαντικόν. Ἔτσι οἱ Ἰντοὶ κατέβαιναν πάντα ἐκεῖ
κάτου μὲ καλάθια καὶ ἐπείρναν μικρὰ ποτὰ ποῦ κα-
τὰ πουλοῦσαν πολὺ ἐφκολα. Τέλος στὰ 1850 ἕνας
κάποιος Κορχάδος συλλογίστηκε πῶς δὲ θὰ εἴταν
ἔως δύσκολο νὰ καταρτιστεῖ σωστὴ μίνα μέσα
στὸν κρατήρα, καὶ ἔτσι παίρνοντας μαζί του μερι-
κοὺς Ἰντοὺς, καθὼς καὶ ἕνα σιδερένιο ραβδί, μερικὰ
σκονιὰ, καὶ λίγος καραβόπανο, ἀποφάσισε νὰ σκαρ-
φαλώσῃ ὡς στὴν κορφή. Τὸ σκαρφάλωμα εἴταν τέ-
τιο βᾶτανο ποῦ μοναχὰ ὁ Κορχάδος μ' ἕναν Ἰντὸ
κατορθώσανε νὰ φτάσουν ὡς ἀπάνου, ὅπου ὁ Κορ-
χάδος λιγοθύμησε ἀπὸ αἰμορραγίαν καὶ κούραση. Ὁ
Ἰντὸς τότες τόνε σκέπασε μὲ τὸ καραβόπανο, καὶ
ξεκίνησε νὰ ξανακατεβεῖ τὸ βουνὸ καὶ νὰ φωνάζει
βοήθεια. Στὸ μεταξὺ ὅμως ὁ Κορχάδος συνέφερε καὶ
ἀρκοῦδις ὅπως μποροῦσε λίγος δρόμος πρὸς τὰ μέσα
τοῦ κρατήρα γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸ κρῦο
τῆς χιονισμένης πλαγιᾶς τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ ἡ ζέστα
τὸν ξαναδυνάμωσε τόσο, ποῦ κατόρθωσε νὰ κατεβά-
σῃ τὸ ραβδί, τὸ καραβόπανο καὶ τὰ σκονιὰ, μὲ
σχοπὸ νὰ πᾶει καὶ νὰ ξετάσει τὸν πάτο τοῦ κρα-
τήρα καὶ ἐνῶ ἐτοιμαζότανε νὰ σαλέψῃ τὸ μηχανι-
σμό του, ἔφτασε ὁ Ἰντὸς μὲ τοὺς βοηθοὺς.